

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ РЕЙЧЪЛ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Всяка вечер тя слизаше в мрака на малката тясна уличка и се появяваше на ярко осветения булевард като внезапно привидение на изплашено дете, озовало се далече от дома. Знаех, че никога не идва преди осем и все пак имаше вечери, когато пристигах запъхтян на ъгъла цели два часа по-рано и чаках до големия пожарен кран, боядисан в зелено и червено. Откакто я познавах, закъсна само два-три пъти, и то не повече от десетина минути.

Рейчъл докрая не ми откри къде живее. Не даваше да я изпращам. При крана, там където започваше малката уличка, имаше врата — през нея Рейчъл излизаше в осем и зад нея се скриваше в десет. Когато се молах да я изпратя, винаги отказваше — баща ѝ не позволявал да дружи с момчета — и ме убеждаваше, че ако той ни види заедно, щял най-безмилостно да я набие или да я изгони от къщи. Затова спазвах обещанието си и никога не я придружавах по-навътре от началото на тясната уличка.

— Ще идвам всяка вечер, Франк — казваше тя и бързо добавяше: — докато искаш. Ти само не забравяй обещанието, никога не се опитвай да научиш къде живеея, не ме изпращай до дома!

И аз обещавах всеки път.

— Един ден може би ще дойдеш — прошепваше тя, докосвайки ръката ми, — но не сега! Не минавай оттатък крана, докато не ти кажа, че може.

Рейчъл говореше тъй всяка вечер, сякаш искаше да ми внуши, че в мрачината на уличката се крие опасност. Там нямаше нищо страшно: знаех това, защото живеехме зад ъгъла и както всички, познавах квартала добре. Дори през деня често минавах по нея, тъй като скъсяваше разстоянието до нашия заден вход — особено, когато закъснеех за обед. Но след мръкване уличката принадлежеше на Рейчъл и аз не минавах от там — боях се да не я срещна или да не разбере нещо повече за нея. Още от самото начало обещах да не я следя, нито пък да се мъча да узная цялото ѝ име. Обещанието си удържах докрай.

Разбирах, че семейството на Рейчъл е бедно, защото цяла година тя носеше една и съща рокля — износена, избеляла памучна рокля, която нито веднъж не изглеждаше мръсна — знаех, Рейчъл я пере всеки ден. От време на време роклята биваше изкусно и грижливо закърпвана, но виждах, че платът едва се държи и силно се тревожех.

Постоянно се страхувах да не се разкапе на дрипи и с ужас чаках този миг. Щеше ми се с малкото спестени в банката долари да ѝ купя нова, но все не ми достигаше кураж да ѝ предложи. Знаех, Рейчъл нямаше да позволи да харча за нея свои пари. А когато старата рокля се скъсаше окончателно? Какво щяхме да правим? Бях сигурен, то би значило повече никога да не я видя. Но благодарение на грижите ѝ роклята все още се държеше.

Веднъж Рейчъл дойде с черни копринени чорапи. Досега идваше на осветената улица с белите си памучни чорапи и цяла година не сложи други. Но ето че една вечер пристигна с черни копринени чорапи.

Надявах се на следната вечер отново да я видя с тях, но както обикновено, Рейчъл дойде с белите си чорапи. Нищо не попитах, защото се бях научил да не задавам въпроси, които биха я наскърбили. Но и досега не зная какви бяха ония черни чорапи. Може би ги беше взела от майка си или от сестра си. Ако бях попитал, сигурно щеше да се засмее, да докосне ръката ми, както правеше, когато бивахме заедно, и всичко да ми разкаже. Но не посмях — беше тъй лесно да я обидиш, да ѝ причиниш болка.

Тя изникваше от черната уличка всяка вечер, идваше при мен и тръгвахме по осветения булевард към ъгъла, дето е сладкарницата. На отсрещния ъгъл имаше кино. Влизахме или там, или в сладкарницата. Искаше ми се да я заведа и на двете места, но никога не успявах да събера достатъчно пари. Двайсетте цента, които получавах всеки ден за разнасянето на следобедните вестници по домовете, не стигаха едновременно и за сладолед, и за кино. Затова трябваше да избираме.

Застанали наред булеварда, дълго се питахме — сладолед ли да ядем, или кино да гледаме. Но дори да не можехме да изберем, висенето по ъглите, както и всичко, което вършехме заедно, също ми харесваше. Всеки път Рейчъл искаше най-напред аз да кажа какво предпочитам. Разбира се, пожелавах това, което иска тя.

— Никъде няма да ида, докато не кажеш какво предпочиташ — казвах аз. — Все едно ми е къде ще влезем, стига да съм с тебе.

— Да направим тъй, Франк — отговаряше тя и докосваше ръката ми с привидно безразличие, — ти иди в сладкарницата, а аз ще ида на кино.

По този начин Рейчъл ми даваше да разбира какво иска. Но знаех: тя не предполагаше, че тъй отгатвам желанието ѝ. Щом Рейчъл предлагаше аз да ида на кино, а тя — да яде сладолед, значи тази вечер ѝ се яде сладолед. Удоволствието от киното траеше кажи-речи два часа, а сладолед можеш да ближеш най-много половин час. Ето защо по-често ходехме на кино. И по-хубаво беше — в полумрака седяхме един до друг, държахме се за ръце. Когато салонът не беше много пълен, премествахме се по-назад, в един от ъглите, и там, стига никой да не гледа, я целувах.

След киното излизахме на светлия булевард и тръгнахме бавно към червено-зеления пожарен край. В началото на уличката спирахме за миг. Ако наблизко нямаше хора, прихващам Рейчъл през кръста и тъй приближавахме тъмния вход. Мълчахме и двамата, притеглях я поплътно до себе си, а тя стискаше ръката ми. Когато най-сетне, дълго отлагали раздялата, пристъпвахме в мрака на тясната уличка и заставахме прегърнати, едва тогава тя ме целуваше. Целувах я и аз — до насита, защото не винаги в киното можеш да сторя това. Все още мълчаливи, с мъка разплитахме горещите си пръсти и се откъсвахме един от друг.

Тя почти изчезваше в мрака на уличката, аз изтичвах отново след нея и хващам ръцете ѝ.

— Обичам те, Рейчъл! — казвах аз, стисках ръцете ѝ, мъчех се да я задържа.

— И аз те обичам, Франк! — отвърщаше тя, отскубваше се и хукваше нагоре, за да се появи едва на следната вечер.

Оставах за миг, вслушвах се в отдалечаващите се стъпки, после бавно потеглях за вкъщи. Къщата ни беше на една пресечка разстояние — недалеч от ъгъла. Прибирах се в стаята си, заставах на прозореца и вперил очи в тъмната нощ, наострях слух — няма ли да долети гласът ѝ. Прозорецът ми гледаше към уличката. Лампите на булеварда едва прехвърляха мъждива светлина през покривите на къщите — нищо не се различаваше там долу, в тъмната пропаст. Час по-късно се събличах и лягах. Не веднъж ми се струваше, че долавям гласа ѝ някъде в мрака, скачах от леглото напрегнато и слушах на прозореца, но разбирах, че съм се излъгал.

В края на лятото получих от една моя леля пет долара за рождения си ден. Веднага почнах да кроя планове как най-добре да ги

използуваме с Рейчъл. Искан вечерта да я изненадам: ла идем до центъра на града с трамвай. Най-напред щяхме да влезем в някой ресторант, а след вечерята — в някой от големите театри. Никога не бяхме слизали заедно в града, а ето че сега за първи път разполагах с повече от петдесет цента. Като разнесох вестниците, прибрах се веднага и замечтах за предстоящата вечер.

Малко преди да се мръкне излязох на верандата да дочакам часа за среща. Седнах на стъпалата и съвсем забравих да кажа на майка си, че ще ходя в града. Не ми разрешаваха да се отдалечавам много от къщи, без да обадя къде отивам, с кого и по кое време ще се върна.

Седях на стъпалата повече от час, когато по-голямата ми сестра Нанси се показа на вратата и рече:

— Франк, имаме работа за тебе. Мама те вика в кухнята, преди да си излязъл. Да не забравиш и да хукнеш!

Отговорих, че идвам веднага. Но мислех как ще изненадам Рейчъл и чак след половин час си спомних за работата, която ме очаква в кухнята. Времето за срещата с Рейчъл приближаваше, затова скочих да свърша всичко колкото може по-набързо.

В кухнята Нанси ми подаде кръгла кутийка, поръча ми да я отворя и да поръся с праха кофите за смет. Чух мама да казва, че от хранителните отпадъци в кофите се завъдили плъхове. Посипах мишеморката, изтичах в къщи, грабнах си шапката и полетях на улицата. Обвинявах Нанси, че ме е забавила за срещата, макар вината да си беше моя — можех по-рано да се сетя. Бях уверен все пак, че Рейчъл ме чака, дори да съм закъснял с няколко минути. Не можех да повярвам, че ще дойде при крана и като не ме види, веднага ще си отиде.

Неизвървял и десетина метра, чух мама да ме вика. Спрях се неохотно.

— Отивам на кино! — извиках. — Скоро ще се върна.

— Добре, Франк — каза тя. — Помислих, че в града ще ходиш. Гледай по-рано да се прибереш!

Изтичах още няколко крачки, но отново спрях. Не знаех какво да сторя — боях се, че ако й кажа къде отивам, майка ми ще ме накара да си остана в къщи. Никога не бях я лъгал, не можех и сега да я излъжа. Обърнах се: гледаше ме от верандата.

— Мамо, в града отивам — подвикнах гузно, — но няма да закъснеем.

И хукнах презглава по улицата, кривнах зад ъгъла и се завтекох към пожарния кран. Не видях Рейчъл и за миг поспрях — запъхтян от бързана и вълнение.

Тя все пак беше там — току-що пристигнала, чакаше ме до оградата. Като тръгнахме към сладкарницата на ъгъла, извадих си парите от джоба на жилетката и ги показах на Рейчъл. Развълнува се много повече от мен, когато ги получих, подържа ги в дланта си, погледа ги, а аз ѝ разказах какво съм намислил за тази вечер.

Чухме, че трамваят идва и забързахме към ъгъла да го хванем. Пътуването до центъра, макар и бързо, трая около половин час. Слязохме при театрите.

Пред една аптека Рейчъл ме улови за ръката:

— Моля те, Франк, ужасно съм жадна. Да влезем! Нали ще поискаш чаша вода?

— Ако си толкова жадна, да влезем — казах, — но защо не почакаш още малко? По-надолу има ресторант, там ще пиеш вода, додето чакаме вечерята. Да не губим време, че ще изпуснем представлението.

— Не мога да чакам, Франк — отвърна тя, здраво стиснала ръката ми, — моля ти се, моля ти се, само една чаша! По-бързо!

Влязохме в аптеката и застанахме пред продавача. Помолих го за вода. Рейчъл се долепи до мен и още по-силно стисна пръстите ми.

На стената пред нас висеше голямо огледало. Виждах ясно нашите отражения, но в тях, особено в образа на Рейчъл, имаше нещо, което никога по-рано не бях забелязвал. Наистина, досега не бяхме заставали заедно пред огледало и едва сега разбрах какво ми бе убягвало цяла година. Виждах хубостта на Рейчъл, тъй както само в едно голямо огледало можеш да я видиш. Извивката на страните и устните ѝ бяха все тъй красиви, съразмерната прелест на шията и ръцете ѝ бе същата красота, която съм боготворил стотици пъти преди; но сега в огледалото пред нас за първи път открих нов, неподозиран чар. Още веднъж устремих очи в стъклото и още веднъж оттам ме погледна гъвкавата хубост на нейното тяло.

— По-бързо, Франк! — извика Рейчъл и отчаяно се притисна до мен. — Вода! Изгарям!

Обърнах се към аптекаря, без да откъсвам поглед от огледалото — не исках да изгубя новата прелест, която намерих там. Никога по-рано не бях съзирал толкова хубост в едно момиче. Някакво странно отражение на светлини и сенки разкриваше истинското обаяние на Рейчъл. За един миг, като светкавица в тъмна стая, огледалото бе озарило неочаквания чар, който досега или не виждах, или не можех да открия — Беше невероятно, една жена — Рейчъл — да притежава такава нова, може би неповторима красота. От обхваналото ме чувство главата ми просто се замая.

Тя отново ме хвана за пръстите, разбивайки, както разбиват огледало, отражението на мислите ми. Човекът бе напълнил чашата и я подаваше на Рейчъл, тя се протегна и я отскубна от ръката му. Бях не по-малко изненадан от продавача — Рейчъл никога не се държеше така: всичко вършеше безупречно. Рейчъл стисна чашата, сякаш иска да я изцеди, и на един дъх изгълта водата. После я подаде обратно на аптекаря, хвана се за гърлото и поиска още. Той пълнеше повторно чашата, когато тя внезапно изкрещя. Отвън се спряха минувачи и нахълтаха от любопитство. Струпах се около нас и загледаха Рейчъл.

— Какво ти стана, Рейчъл? — хванах я за китката и я разтърсих. — Рейчъл, какво ти е?

Тя изви глава и ме погледна. Очите ѝ се обърнаха нагоре, устните ѝ потъмняха и подпухнаха. Лицето ѝ стана ужасяващо.

Аптекарят се спусна към нас, погледна Рейчъл и бързо хлътна в дъното на аптеката. Рейчъл политна към мраморната чешма, но успях да я хвана, преди да падне на пода. Аптекарят тичешком донесе чаша с нещо бяло като мляко, допря я до устните на Рейчъл и насила изля течността в устата ѝ.

— Боя се, че е много късно — каза той. — Ако знаехме десет минути по-рано, можеше да я спасим.

— Твърде късно? — извиках аз. — Твърде късно за какво? Какво ѝ е?

— Отровена. Струва ми се, с мишеморка. Но може и с друго.

Не повярвах нито на думите, които чух, нито на това, което виждах.

Противоотровата не действа. Рейчъл лежеше в ръцете ми, лицето ѝ все повече се изкривяваше, тъмнееше.

— Дайте я тук! По-бързо! — каза аптекарят и ме раздруса.

Отнесохме я на ръце към вътрешността на магазина. Аптекарят вече държеше стомашната сонда и я слагаше в устата ѝ, когато някакъв лекар се затича и набързо прегледа Рейчъл. След миг се изправи и ни повика настрана.

— Много е късно — рече той. — Имало е възможност да се спаси, но преди половин час. Сърцето вече не работи, а и дишането е спряло. Сигурно е погълнала цяла кутия отрова — мишеморка, според мен. И тя вече е проникнала в кръвта и сърцето.

Аптекарят вкара сондата и почна промивката. Лекарят стоеше над нас и през цялото време поклащаше глава и даваше съвети. Наливахме в гърлото ѝ възбудителни средства и се опитвахме да я съживим с изкуствено дишане. А лекарят все повтаряше: „Не, не! Няма смисъл. Няма да оживее. Погълнала е отрова колкото за десет души.“

След малко пристигна линейка и я откара. Не разбрах къде я водят. Дори не попитах. Седях в малката, облицована в кафяво стая, заобиколен от шишета с бели етикети, и наблюдавах човека, който се помъчи да я спаси. Когато най-сетне си тръгнах, в аптеката не бе останал никой, освен един от дрогеристите и той ме гледаше най-безучастно. На улицата също нямаше хора, ако не смятаме шофьорите от близката пиаца, които гледаха в обратна посока и не ме видяха.

Закрачих зашеметен по пустите улици към дома. Беше ми празно, сълзи замрежваха очите ми, не знаех по коя улица вървя. Не виждах ни лампите, ни тъмните ъгли, но до болка ясно виждах като в огромно огледало образа на Рейчъл, която се навежда над нашите кофи за смет, а отражението на нейната хубост пареше сърцето ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.